

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
8. september 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-184/16	Petrea Sagen vedrører: 1) Skal artikel 27 og 32 i direktiv 2004/38/EF, sammenholdt med artikel 45 TEUF og 49 TEUF samt i lyset af medlemsstaternes procesautonomi, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik, fortolkes således, at de pålægger – eller giver mulighed for – at ophæve et bevis for registrering som unionsborger, der tidligere er blevet udstedt i henhold til artikel 8, stk. 1, i præsidentdekret nr. 106/2007 til en statsborger i en anden medlemsstat, og at træffe en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende fra værtsmedlemsstatens område, såfremt denne borger, selv om den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge og er genstand for et indrejseforbud af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed, atter er indrejst i den pågældende medlemsstat og her har startet en virksomhed uden at indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter proceduren i artikel 32 i direktiv 2004/38, idetsidstnævnte forbud (indrejseforbuddet) udgør et selvstændigt hensyn til den offentlige orden, som begrundes en ophævelse af beviset for registrering af en statsborger i en medlemsstat? 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den omhandlede situation da sidestilles med et ulovligt ophold for unionsborgeren på værtsmedlemsstatens område, således at det organ, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unions-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	14.09.17

	<p>borger, kan træffe afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, og dette selv om registreringsbeviset ikke, som der generelt er enighed om, udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og det personelle anvendelsesområde for direktiv 2008/115 alene omfatter tredjelandsstatsborgere?</p> <p>[...]</p> <p>5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, har medlemsstatens kompetente administrative myndigheder i henhold til artikel 32 i direktiv 2004/38 da pligt til under alle omstændigheder at meddele den pågældende statsborger i en anden medlemsstat afgørelsen om udsendelse på et sprog, som den pågældende forstår, således at den pågældende effektivt kan udøve sine processuelle rettigheder på grundlag af de ovennævnte bestemmelser i direktivet, selv om den pågældende ikke har indgivet en anmodning herom?</p>			
C-551/16	<p>Klein Schiphorst</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004, henset til denne forordnings artikel 63 og 7, formålet med og indholdet af forordningen og personers og arbejdstagers frie bevægelighed forstås således, at en ansøgning om forlængelse af perioden for eksport af en ydelse ved arbejdsløshed i princippet afslås, med mindre forlængelsen af eksportperioden efter Uvw opfattelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, herunder eksempelvis at der foreligger en konkret og beviselig udsigt til arbejde, ikke med rimelighed kan nægtes? I benægtende fald: 2. Hvorledes skal medlemsstaterne da forstå den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for arbejdsmarked og rekruttering</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>20.09.17</p>

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-291/16	<p>Schweppes</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436, at indehaveren af et varemærke i en eller flere medlemsstater forhindrer parallelimport eller markedsføring af varer fra en anden medlemsstat med det identiske eller næsten identiske varemærke, som en tredjemand</p>	<p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>12.09.17</p>

	<p>er indehaver af, når indehaveren har fremmet et globalt varemærkeimage, som er knyttet til den medlemsstat, hvorfra de varer, som indehaveren vil forbyde, kommer? 2) Er salg af en vare under et inden for EU velkendt varemærke, når de registrerede indehavere i hele EØS opretholder et globalt varemærkeimage, hvorved der skabes forveksling hos forbrugeren om varens kommercielle oprindelse, foreneligt med artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436? 3) Er det foreneligt med artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF og med artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436, at indehaveren af identiske eller næsten identiske nationale varemærker i forskellige medlemsstater modsætter sig indførsel til en medlemsstat, hvor denne er indehaver af varemærket, af varer forsynet med et varemærke, som er identisk med eller ligner dennes varemærke, fra en medlemsstat, hvor denne ikke er indehaver af varemærket, når denne i mindst en anden medlemsstat, hvor denne er indehaver af varemærket, udtrykkeligt eller stiltiende har givet samtykke til at indføre de samme varer? 4) Er det foreneligt med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF, artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436 og artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, at indehaver A af varemærket X i en medlemsstat modsætter sig indførslen af varer forsynet med det pågældende varemærke, såfremt varerne hidrører fra en anden medlemsstat, hvor et varemærke, der er identisk med X (Y) er registreret af en anden indehaver B, som markedsfører varen, og:– indehaver A og indehaver B opretholder indbyrdes stærke økonomiske og handelsmæssige forbindelser, men er ikke strengt afhængige af hinanden med henblik på en fælles anvendelse af varemærket X – indehaver A og indehaver B opretholder en koordineret varemærkestrategi om bevidst hos den relevante kundekreds at fremme et billede eller image af et samlet og globalt varemærke; eller – indehavere A og indehaver B har indbyrdes stærke økonomiske og handelsmæssige forbindelser, men er ikke strengt afhængige af hinanden med henblik på en fælles anvendelse af varemærket X, og de opretholder endvidere en koordineret varemærkestrategi om bevidst hos den relevante kundekreds at fremme et billede eller image af et samlet og globalt varemærke?</p>			
C-537/16	<p>Garlsson Real Estate e.a. Sagen vedrører: 1. Er bestemmelsen i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til EMRK, praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og national lovgivning, til hinder for at indlede en forvaltningsretlig sag, som vedrører et forhold (ulovlig adfærd i form af kursmanipulation), for hvilket den samme person allerede er</p>	<p>Justitsministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet Finanstilsynet</p>	GA	12.09.17

	blevet domfældt ved en endelig dom? 2. Kan den nationale ret anvende de EU-retlige principper direkte med hensyn til princippet ne bis in idem på grundlag af chartrets artikel 50, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til EMRK, praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og national lovgivning?			
C-596/16 og C-597/16	Di Puma m.fl. Sagen vedrører: 1) Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en endelig konstatering af, at den adfærd, der udgør den strafferetlige overtrædelse, ikke foreligger, er til hinder for, at der – uden behov for yderligere vurderinger foretaget af den nationale ret – indledes eller fortsættes endnu en retsforfølgelse for samme forhold med henblik på at pålægge sanktioner, der henset til deres karakter og strenghed skal kvalificeres som strafferetlige? 2) Skal den nationale ret ved vurdering af, hvorvidt sanktionerne er effektive, rimelige og præventive, tage højde for strafgrænserne i direktiv 2014/57/EU med hensyn til konstateringen af tilsidesættelse af princippet ne bis in idem som fastlagt i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?	Justitsministeriet	GA	12.09.17
C-329/15	ENEA Sagen vedrører: 1 Skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den forpligtelse, som i artikel 9a, stk. 8, i energiloven af 10. april 1997 i den affattelse, der på grundlag af artikel 1, nr. 13, i lov af 4. marts 2005 om ændring af energiloven og af miljøbeskyttelsesloven (Dz. U. 2005, nr. 62, pos. 552) var gældende i 2006, er fastsat til at aftage elektrisk energi, der er produceret i forbindelse med samtidig varmeproduktion, udgør statsstøtte? 2 Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde da fortolkes således, at et energiselskab, der anses for et statsorgan i en medlemsstat, og som er blevet pålagt den forpligtelse, der kvalificeres som statsstøtte, i en sag ved en national ret kan påberåbe sig en tilsidesættelse af denne bestemmelse? 3 Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union da fortolkes således, at den omstændighed, at en forpligtelse, der følger af den nationale lovgivning, er uforenelig med artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, udelukker, at et selskab, der ikke har overholdt forpligtelsen, pålægges en bøde?	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Energistyrelsen	Dom	13.09.17
C-569/15	X Sagen vedrører: 1. Skal afsnit II i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at en i Nederlandene bosat arbejdstager, der sædvanligvis udøver sin beskæftigelse i Nederlandene, og som i tre måneder har taget ubetalt ferie, må anses for stadig (også) at have	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	Dom	13.09.17

	<p>lønnet beskæftigelse i Nederlandene i denne periode, såfremt (i) tjenesteforholdet opretholdes i denne periode, og (ii) denne periode i henhold til den nederlandske arbejdsløshedslov betragtes som en periode med lønnet beskæftigelse? 2a. Hvilken lovgivning skal finde anvendelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, såfremt denne arbejdstager i den ubetalte ferie har lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat? 2b. Er det herved af betydning, at arbejdstageren to gange i det følgende år, og derefter i de tre følgende år én gang årligt, i en periode på cirka en til to uger havde lønnet beskæftigelse i denne anden medlemsstat, uden at der i Nederlandene var tale om ubetalt ferie?</p>			
C-570/15	<p>X</p> <p>Sagen vedrører: Efter hvilket eller hvilke kriterier skal det afgøres, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, i det tilfælde, hvor der er tale om en arbejdstager, der bor i Belgien, og som i det omhandlede år har udført langt den største del af sin beskæftigelse for sin nederlandske arbejdsgiver i Nederlandene, og som derudover har udført 6,5% af beskæftigelsen [org. s. 6] i Belgien, i hjemmet eller hos kunder, uden at der herved er tale om et fast arbejdsmønster, og uden at der er indgået aftaler med arbejdsgiveren om at udføre beskæftigelse i Belgien?</p>	<p>Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet</p>	Dom	13.09.17
C-111/16	<p>Fidenato m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: a) Er Kommissionen i henhold til [artikel] 54, stk. 1, i [forordning] nr. 178/2002 forpligtet til iværksættelse af beredskabsforanstaltninger efter procedurene i [artikel] 53 i [forordning] nr. 178/2002, såfremt en medlemsstat anmoder herom, selv om Kommissionen vurderer, at der med hensyn til bestemte fødevarer og foderstoffer ikke foreligger en alvorlig og åbenbar risiko for menneskers sundhed, dyresundheden eller miljøet? b) Har den anmodende medlemsstat beføjelse til at vedtage midlertidige beskyttelsesforanstaltninger efter procedurene i [artikel] 53 i [forordning] nr. 178/2002, såfremt Kommissionen meddeler medlemsstaten om sin modsatte vurdering af medlemsstatens anmodning, idet denne vurdering rent konceptuelt er hinder for, at der skulle være behov for iværksættelse af beredskabsforanstaltninger, og Kommissionen derfor ikke iværksætter de af medlemsstaten krævede beredskabsforanstaltninger i henhold til [artikel] 34 i [forordning] nr. 1829/2003? c) Kan overvejelser med relation til forsigtighedsprincippet, som ikke vedrører parametre om alvorlig og åbenbar risiko for menneskers sundhed, dyresundheden eller miljøet ved brug af en fødevarer eller et foderstof, begrunde en medlemsstats iværksættelse af midlertidige beskyttelsesforanstaltninger i henhold til [artikel] 34 i [forordning] EF nr. 1829/2003? d) Kan den anmodende medlemsstat opretholde gyldigheden af nationale midlertidige beskyttelsesforanstaltninger og/eller forny gyldighe-</p>	<p>Miljø- og Fødevarerministeriet</p>	Dom	13.09.17

	den herafefter udløbet af den midlertidige periode, for hvilken foranstaltningerne er blevet iværksat, såfremt det er utvetydigt og åbenbart, at Europa-Kommissionen har vurderet, at de materielle betingelser for iværksættelse af beredskabsforanstaltninger for en fødevare eller et foderstof ikke foreligger, hvilket efterfølgende er blevet bekræftet af en videnskabelig udtalelse fra EFSA, og disse vurderinger er blevet fremsendt skriftligt til medlemsstaten?			
C-419/16	<p>Simma Federspiel</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), i direktiv 75/363/EØF, som ændret ved direktiv 82/76/EØF, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den, der finder anvendelse i [org. s. 2] hovedsagen, hvorefter udbetaling af vederlaget til læger, som er under uddannelse til speciallæge, er underlagt et krav om, at den læge, der modtager vederlaget, fremlægger en erklæring om, at den pågældende påtager sig at arbejde mindst fem år i det offentlige sundhedsvæsen i Provincia autonoma di Bolzano (den autonome provins Bolzano), inden for ti år efter speciallægeuddannelsen er fuldført, og hvorefter det i tilfælde af, at denne forpligtelse fuldstændigt misligholdes, udtrykkeligt er tilladt Provincia autonoma di Bolzano som den myndighed, der udbetaler vederlaget, at tilbagesøge op til 70% af det udbetalte vederlag med tillæg af lovbestemte renter beregnet fra det tidspunkt, hvor myndigheden udbetalte de enkelte vederlag? 2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende: Er princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 45 TEUF til hinder for en national bestemmelse som den, der finder anvendelse i hovedsagen, hvorefter udbetaling af vederlaget til læger, som er under uddannelse til speciallæge, er underlagt et krav om, at den læge, der modtager vederlaget, fremlægger en erklæring om, at den pågældende påtager sig at arbejde mindst fem år i det offentlige sundhedsvæsen i Provincia autonoma di Bolzano, inden for ti år efter speciallægeuddannelsen er fuldført, og hvorefter det i tilfælde af, [org. s. 3] at denne forpligtelse fuldstændigt misligholdes, udtrykkeligt er tilladt Provincia autonoma di Bolzano som den myndighed, der udbetaler vederlaget, at tilbagesøge op til 70% af det udbetalte vederlag med tillæg af lovbestemte renter beregnet fra det tidspunkt, hvor myndigheden udbetalte de enkelte vederlag?</p>	Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	13.09.17
C-320/15	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i direktiv 91/ 271/EØF om rensning af byspildevand (1). Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	14.09.17

C-646/15	<p>Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med etableringsfriheden, de frie kapitalbevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser, at en medlemsstat indfører og opretholder lovgivning såsom section 80 i Taxation of Chargeable Gains Act 1992, hvorefter der sker beskatning af urealiserede gevinster på værdien af aktiver i en trustfund, såfremt trustees i en trust på noget tidspunkt ophører med at have bopæl eller sædvanligt opholdssted i medlemsstaten? 2) Forudsat at en sådan beskatning begrænser udøvelsen af den relevante frihed, kan en sådan beskatning da begrundes i en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen, og er en sådan beskatning da forholdsmæssig, såfremt lovgivningen hverken giver trustees mulighed for at udskyde beskatningen eller at foretage afdragsvis betaling eller tager hensyn til et efterfølgende fald i værdien af trustens aktiver? Navnlige forelægges Domstolen følgende spørgsmål: 3) Er det i strid med nogle af de grundlæggende friheder, at en medlemsstat beskatter urealiserede kapitalgevinster på værdistigningen af aktiverne i en trust på det tidspunkt, hvor flertallet af trustees ophører med at have bopæl eller sædvanligt opholdssted i medlemsstaten? 4) Kan den restriktion af den frie bevægelighed, der opstår ved denne exitbeskatning, begrundes i hensynet til at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen under omstændigheder, hvor det var muligt, at kapitalgevinster i form af realiserede gevinster stadig kunne beskattes, men kun såfremt bestemte omstændigheder opstod i fremtiden? 5) Skal forholdsmæssigheden bestemmes ud fra de faktiske omstændigheder i den enkelte sag? Er den restriktion, der opstår ved en sådan beskatning, navnlig forholdsmæssig under omstændigheder, hvor: a) lovgivningen ikke fastsætter en mulighed for at udskyde skattebetalingen eller for afdragsvis betaling, eller for at der kan tages hensyn til efterfølgende fald i værdien af trustens aktiver efter exit, b) men hvor, under de særlige omstændigheder ved den skatteansættelse, som er genstand for appel, aktiverne blev solgt, før skatten forfaldt, og de relevante aktiver ikke faldt i værdi mellem flytningen af trusten og salgsdatoen?</p>	Finanstilsynet	Dom	14.09.17
C-103/16	<p>Porrás Guisado</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 10, nr. 1), i direktiv 92/85 fortolkes således, at de »særlige tilfælde, som ikke har forbindelse med deres tilstand, hvor afskedigelse er tilladt efter national lovgivning og/eller praksis«, der er en undtagelse til forbuddet mod afskedigelse af arbejdstagere, der er gravide, lige har født eller ammer, udgør tilfælde, der ikke svarer til »en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv« som anført i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 98/59 af 20. juli 1998, men er et tilfælde af mere begrænset karakter? 2) I tilfælde af kollektiv afskedigelse er det med henblik på at vurdere, om der foreligger særlige tilfælde, der kan begrunde afskedigelse</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	14.09.17

	<p>af arbejdstagere, der er gravide, lige har født eller ammer, i henhold til artikel 10, nr. 1), i direktiv 92/85, da et krav, at den berørte arbejdstager ikke kan indsættes i en anden stilling, eller er det tilstrækkeligt, at der fremlægges dokumentation for økonomiske, tekniske eller produktionsmæssige grunde, der berører den pågældendes stilling? 3) Er en lovgivning som den spanske, der gennemfører artikel 10, nr. 1), i direktiv 92/85 af 19. oktober 1992, om forbud mod afskedigelse af arbejdstagere, der er gravide, lige har født eller ammer, forenelig med den nævnte bestemmelse, når denne lovgivning fastsætter en garanti, hvorefter afskedigelsen erklæres ugyldig, såfremt der ikke fremlægges beviser for de grunde, der berettiger afskedigelsen (udbedrende beskyttelse) uden at fastsætte et forbud mod afskedigelse (præventiv beskyttelse)? 4) Er en lovgivning som den spanske, der ikke indebærer en fortrinsret for arbejdstagere, der er gravide, lige har født eller ammer, således at disse kan forblive i virksomheden i tilfælde af en kollektiv afskedigelse, forenelig med artikel 10, nr. 1), i direktiv 92/85 af 19. oktober 1992? 5) Er en national lovgivning forenelig med artikel 10, nr. 2), i direktiv 92/85, når denne lovgivning fastsætter, at det er tilstrækkeligt, at der foreligger en meddelelse om afskedigelse som i det foreliggende tilfælde, der ikke henviser til, at der ud over begrundelsen for den kollektive afskedigelse er tale om et særligt tilfælde med henblik på, at den gravide arbejdstager kan omfattes af afgørelsen om kollektiv opsigelse?</p>			
<p>C-168/16 og C-169/16</p>	<p>Miguel José Moreno Osacar mod Ryanair Ltd Sagen vedrører: Henset til: – de krav om løsningsernes forudsigelighed og om retssikkerhed, som lå til grund for vedtagelsen af reglerne om retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som er fastsat i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1972, L 299, s. 32), som ændret ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse (EFT 1997, [C] 15, s. 1), »Bruxelleskonventionen«, samt i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1) (jf. bl.a. dom af 19.7.2012, Mahamdia, C-154/11, [EU:C:2012:491,] præmis 44 og 46) – de særlige forhold i tilknytning til den europæiske luftfartssektor, hvor kabinepersonalet i luftfartsselskaber, som har hjemsted i en af Unionens medlemsstater, dagligt flyver over Den Europæiske Unions område med udgangspunkt i en hjemmebase, der, som i den foreliggende sag, kan være beliggende i en anden af Unionens medlemsstater – de specifikke omstændigheder i den foreliggende tvist, som der er gjort rede for i nærværende doms præmisser – det kriterium vedrørende begrebet »hjemmebase« (som defineret i bilag</p>	<p>Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>14.09.17</p>

	<p>III til forordning (EØF) nr. 3922/91), der i forordning nr. 883/2004 er anvendt til at fastlægge den sociale sikringslovgivning, som finder anvendelse på flyve- og kabinebesætningsmedlemmer fra den 28. juni 2012 – de principper, som følger af Den Europæiske Unions Domstols praksis ifølge de domme, der er anført i nærværende afgørelses præmisser kan udtrykket »det sted, hvor arbejdsaftalen sædvanligvis opfyldes«, som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i Rådets forordning nr. 44/2001 af 22. december 2000, ikke fortolkes således, at det svarer til udtrykket »hjemmebase«, som er defineret i bilag III til Rådets forordning nr. 3922/91 af 16. december 1991, dvs. »en af luftfartsforetagendet angivet lokalitet, hvor besætningsmedlemmet normalt påbegynder og afslutter en tjenesteperiode eller en række af tjenesteperioder, og hvor luftfartsforetagendet under normale omstændigheder ikke er ansvarligt for indkvartering af det pågældende besætningsmedlem«, med henblik på fastlæggelsen af den kontraherende stat (og følgelig dens jurisdiktion), på hvis område en arbejdstager sædvanligvis udfører sit arbejde, når den pågældende arbejdstager er ansat som medlem af kabinepersonalet i et selskab, der er underlagt lovgivningen i en af Unionens medlemsstater og udfører international passagertransport med fly i hele Unionens område, når dette tilknytningskriterium vedrørende »hjemmebasen«, forstået som det »faktiske midtpunkt for arbejdsforholdet«, for så vidt som arbejdstageren systematisk påbegynder og afslutter sin arbejdsdag på dette sted, tilrettelægger sit daglige arbejde dér og i den periode, hvor arbejdsforholdet er gældende, har sin faktiske bopæl i nærheden, er det sted, som både har den tætteste tilknytning til en kontraherende stat og sikrer den mest passende beskyttelse af den svageste part i aftaleforholdet?«</p>			
C-177/16	<p>Autortiesību un komunikēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder artikel 102, [stk. 2,] litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anvendelse i en tvist vedrørende de takster, som er fastsat af en national forvaltningsorganisation for ophavsrettigheder, hvis den pågældende organisation ligeledes opkræver vederlag for udenlandske ophavsmands værker, og hvis de af organisationen fastsatte takster kan modvirke anvendelsen af disse værker i den omhandlede medlemsstat? 2) Med henblik på fastlæggelse af begrebet urimelige priser i artikel 102, [stk. 2,] litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på området for forvaltning af ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, er det da formålstjenligt og tilstrækkeligt at foretage en sammenligning mellem priserne (taksterne) på det pågældende marked og priserne (taksterne) på beslægtede markeder, og i så fald i hvilke tilfælde? 3) Med henblik på fastlæggelse af begrebet urimelige priser i artikel 102, [stk. 2,] litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på området for forvaltning af</p>	Kulturministeriet	Dom	14.09.17

	<p>ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, er det da formålstjenligt og tilstrækkeligt at anvende det af bruttonationalproduktet afledte indeks for købekraftsparitet? 4) Skal sammenligningen af taksterne foretages for hvert af de forskellige segmenter heraf eller ud fra et gennemsnit af taksterne? 5) Hvornår skal forskellen i de takster, der undersøges med henblik på at vurdere, om de udgør urimelige priser i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 102, [stk. 2,] litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, anses for at være væsentlig, således at det påhviler den økonomiske aktør, som har en dominerende stilling, at godtgøre, at vedkommendes takster er rimelige? 6) Hvilke oplysninger kan det med rimelighed forventes, at den økonomiske aktør tilvejebringer for at godtgøre rimeligheden af taksterne vedrørende de værker, der er omfattet af ophavsret inden for rammerne af artikel 102, [stk. 2,] litra a), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvis omkostningerne forbundet med disse værker ikke kan fastslås på samme måde som ved materielle produkter? Er der alene tale om de administrationsomkostninger, som forvaltningsorganisationen for ophavsrettigheder har afholdt? 7) I tilfælde af overtrædelse af konkurrenceretten, skal de vederlag, som en forvaltningsorganisation for ophavsrettigheder har udbetalt til ophavsmændene, da ikke medregnes i den pågældende økonomiske aktørs omsætning i forbindelse med fastsættelsen af en bøde?</p>			
C-503/16	<p>Delgado Mende</p> <p>Sagen vedrører: I tilfælde af en trafikulykke, hvor der er forvoldt person- og tingsskade på en fodgænger, som er blevet påkørt forsætligt med det køretøj, som han selv er indehaver af, og som blev ført af den person, der havde stjålet det, er EU-retten, herunder navnlig artikel 12, stk. 3, og artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF, da til hinder for, at fodgængerer i henhold til national ret udelukkes fra enhver form for erstatning, fordi han selv er køretøjets indehaver og forsikringstager?</p>	<p>Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	Dom	14.09.17
C-552/15	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at opkræve den fulde registreringsafgift, når en person bosat i Irland registrerer et motorkøretøj, der er leaset eller lejet i en anden medlemsstat, uden at der herved tages hensyn til varigheden af køretøjets anvendelse, når køretøjet hverken i det væsentlige skal anvendes varigt i Irland, eller faktisk anvendes på denne måde, og ved at opstille betingelser for en tilbagebetaling af denne afgift, som går ud over, hvad der er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt. — Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Skatteministeriet	Dom	19.09.17
C-284/16	<p>Achmea</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 344 TEUF til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral investe-</p>	Finanstilsynet	GA	19.09.17

	<p>ringsbeskyttelsesaftale mellem EU-medlemsstater (en såkaldt unionsintern BIT), hvorefter en investor, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, i forbindelse med en tvist vedrørende investeringer i den anden kontraherende stat kan indlede en sag mod sidstnævnte ved en voldgiftsret, hvis investeringsbeskyttelsesaftalen er indgået før en af de kontraherende staters tiltrædelse af EU, men voldgiftssagen først skal indledes derefter? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: 2. Er artikel 267 TEUF til hinder for anvendelsen af en sådan bestemmelse? Såfremt første og andet spørgsmål besvares benægtende: 3. Er artikel 18, stk. 1, TEUF under de i første spørgsmål beskrevne omstændigheder til hinder for en sådan bestemmelse?</p>			
T-327/15	<p>Den Helleenske Republik mod Kommission</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 25. marts 2015, »om pålæggelse af en finansiel korrektion for tilskuddet fra EUGFL — Udviklingssektionen for det operative program 2000GR061RO021 CCI (Grækenland — Målsætning 1 — Genopbygning af landdistrikterne)«, for et beløb på 72 105 592,41 EUR, som blev meddelt under nummer C(2015) 1936 final, annulleres.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	19.09.17
Forenede sager C-215/16, C-216/16, C-220/16 og C-221/16	<p>Elecdy Carcelen m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) På baggrund af de »støtteordninger«, der er defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 2009/28/EF, og som omfatter skatteincitamer i form af skattenedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion som instrumenter, hvormed målene for forbrug af vedvarende energi, der er fastsat i direktiv 2009/28/EF, skal nås, skal de nævnte incitamer eller foranstaltninger anses for at være obligatoriske og er bindende for medlemsstaterne, og skal de anses for at have direkte virkning, således at de kan påberåbes direkte af de berørte borgere for enhver offentlig instans, herunder for retslige eller administrative myndigheder? 2) Eftersom listen over de i spørgsmålet ovenfor nævnte »støtteordninger« omfatter, »men er ikke begrænset til« skatteincitamer, der består i skattenedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion, spørges, om dette skal forstås således, at disse incitamer netop omfatter en manglende beskatning, dvs. et forbud mod enhver form for konkret og individuel afgiftspålæggelse, ud over de almindelige skatter, der pålægges økonomisk virksomhed og produktion af elektricitet, af energi fra vedvarende energikilder? Som led heri fremsættes følgende spørgsmål: Skal det ovennævnte generelle forbud [således] ligeledes anses for at omfatte et forbud mod sammenfald, dobbeltbeskatning, eller overlapning med hensyn til flere almindelige eller individuelle afgifter, som pålægges de forskellige faser i virksomheden i form af produktion af vedvarende energi, når de rammer den samme afgiftsudløsende begivenhed, der pålægges den omhandlede afgift på vindkraft? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, og det accepte-</p>	Energistyrelsen	Dom	20.09.17

	<p>res, at energi fra vedvarende energikilder pålægges afgifter, spørges, om begrebet »særlige formål« i hen- seende til det i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF foreskrevne skal fortolkes således, at formålet skal være eksklusivt, og endvidere således, at den afgift, som vedvarende energi pålægges, ud fra sin opbygning skal have en egentlig ikke-skattemæssig karakter og ikke blot en budget- eller opkrævnings- mæssig karakter? 4) Henset til, at artikel 4 i direktiv 2003/96/EF, som med hensyn til de afgiftssatser, som medlemsstaterne skal fastsætte for energiproduk- ter og elektricitet, som reference benytter de ved direktivet fastsatte minimumssatser, forstået som sum- men af alle de direkte eller indirekte afgifter, der pålægges disse produkter ved overgangen til forbrug, indebærer dette da, at de afgiftssatser, som kræves i dette direktiv, ikke omfatter nationale afgifter, som ikke er af en egentlig ikke-skattemæssig karakter i betragtning af såvel deres opbygning som deres speci- fikke formål, som fortolket under hensyn til svaret på det foregående spørgsmål?</p>			
C-85/15 P	<p>Feralpi mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom af 9. december 2014 ophæves helt eller delvist, for så vidt som Kommissionen blev frifundet for Feralpis søgsmål i sag T-70/10, og følge- lig: (i) annulleres beslutningen helt eller delvist; (ii) og/eller annulleres eller i det mindste nedsættes den bøde, der blev pålagt Feralpi ved beslutningen. Subsidiært ophæves dom af 9. december 2014 helt eller delvist, for så vidt som Kommissionen blev frifundet for Feralpis søgsmål i sag T-70/10, og sagen hjemvi- ses til Den Europæiske Unions Ret med henblik på, at denne ret træffer afgørelse i realiteten i betragtning af de bemærkninger, Domstolen måtte fremsætte. Under alle omstændigheder nedsættes den bøde, der blev pålagt Feralpi ved beslutningen som følge af den urimeligt lange varighed af Rettens behandling i sag T-70/10. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for såvel denne instans som i sag T-70/10.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	21.09.17
C-326/15	<p>DNB Banka</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan der bestå en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i direktivets arti- kel 132, stk. 1, litra f), når medlemmerne af gruppen har hjemsted i forskellige medlemsstater i Den Euro- pæiske Union, hvor den nævnte bestemmelse i direk- tivt er blevet gennemført med forskellige betingelser, som ikke er forenelige? 2) Kan en medlemsstat be- grænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person opfylder samtlige betingelser for at anvende fritagelsen i sin medlems- stat, men hvor denne bestemmelse i de nationale lovgivninger i de medlemsstater, hvor andre med- lemmer af gruppen har hjemsted, er blevet gennem- ført med restriktioner, der begrænser afgiftspligtige personer fra andre medlemsstaters mulighed for at</p>	Skatteministeriet SKAT	Dom	21.09.17

	<p>anvende den tilsvarende merværdiafgiftsfritagelse i deres egen medlemsstat? 3) Kan afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendes på nogle tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren, som skal betale merværdiafgift, har hjemsted, når tjenesteyderen, som skal betale merværdiafgift, i en anden medlemsstat har anvendt merværdiafgift på disse tjenesteydelser efter de almindelige regler, dvs. i den tro, at merværdiafgiften på disse tjenesteydelser i henhold til direktivets artikel 196 skulle betales i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren har hjemsted? 4) Skal begrebet »selvstændig gruppe af personer« som omhandlet i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), forstås som en særskilt juridisk person, hvis oprettelse er godtgjort ved en specifik aftale om stiftelse af den selvstændige gruppe af personer? Såfremt svaret på dette spørgsmål er, at den selvstændige gruppe af personer ikke skal anses for en særskilt enhed, skal begrebet selvstændig gruppe af personer da forstås som en gruppe af forbundne virksomheder, inden for hvilken der inden for rammerne af deres sædvanlige økonomiske virksomhed gensidigt leveres supportydelser med henblik på udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed, og kan det forhold, at en sådan gruppe består, godtgøres med tjenesteydelseskontrakter eller via dokumentation for interne afregningspriser? 5) Kan en medlemsstat begrænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende merværdiafgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person har anvendt et tillægsgebyr på transaktionerne i henhold til kravene i lovgivningen om direkte beskatning i den medlemsstat, hvor den afgiftspligtige har hjemsted? 6) Finder afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendelse på tjenesteydelser, der modtages fra tredjelande? Dvs. kan et medlem af en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i den nævnte bestemmelse i direktivet, der inden for gruppen leverer ydelser til andre medlemmer af gruppen, være en afgiftspligtig person fra et tredjeland?</p>			
C-179/16	<p>F. Hoffmann-La Roche e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Giver en korrekt fortolkning af artikel 101 TEUF mulighed for at opfatte parterne i en licensaftale som konkurrenter, såfremt licenstagere driver virksomhed på det relevante marked alene i kraft af den omhandlede aftale? Er eventuelle begrænsninger af konkurrencen iværksat af licensgiveren over for licenstagere, selv om de ikke udtrykkeligt er fastsat i licensaftalen, i en sådan situation da undtaget fra anvendelsesområdet for artikel 101, stk. 1, TEUF, eller omfattes de under alle omstændigheder af anvendelsesområdet for den lovbestemte undtagelse i artikel 101, stk. 3, TEUF og i givet fald inden for hvilke grænser? 2) Kan de nationale konkurrencemyndigheder i medfør af artikel 101 TEUF definere det relevante marked selvstændigt i forhold til indholdet af markedsføringstilladelserne for lægemidler udstedt af den kompetente lægemiddelmyndighed</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	GA	21.09.17

	<p>og Det Europæiske Lægemiddelagentur (AIFA og EMA), eller forholder det sig tværtimod således, at det juridisk relevante marked med hensyn til godkendte lægemidler i henhold til artikel 101 TEUF skal opfattes som defineret og udformet primært af den kompetente lægemiddelmyndighed på en også for de nationale konkurrencemyndigheder bindende måde?</p> <p>3) Giver artikel 101 TEUF – også i lyset af bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF, og i særdeleshed artikel [6] om markedsføringstilladelse for lægemidler – mulighed for at opfatte et lægemiddel til off-label-brug og et lægemiddel, der har opnået en markedsføringstilladelse med hensyn til de samme terapeutiske indikationer, som substituerbare og dermed at inkludere dem i det samme relevante marked? 4) Er det i medfør af artikel 101 TEUF ved afgrænsningen af det relevante marked, ud over lægemidlernes væsentlige substituerbarhed på efterspørgselssiden, relevant at fastlægge, hvorvidt udbuddet af disse lægemidler på markedet er sket i overensstemmelse med lovgivningen om markedsføring af lægemidler eller ej? 5) Kan en samordnet praksis, der har til formål at fremhæve den ringere sikkerhed ved eller den mindre effektive virkning af et lægemiddel – såfremt denne ringere sikkerhed eller mindre effektive virkning, selv om den ikke understøttes af sikker videnskabelig viden, imidlertid i lyset af den på tidspunktet for de faktiske omstændigheder tilgængelige videnskabelige viden heller ikke ubestrideligt kan udelukkes – under alle omstændigheder opfattes som en aftale med konkurrencebegrænsende formål?</p>			
C-297/16	<p>CMVRO</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er EU-retten til hinder for nationale bestemmelser, som giver dyrlæger eneret til detailsalg og brug af økologiske produkter, antiparasitære midler til specialbrug og veterinærlægemidler? 2. Såfremt en sådan eneret er forenelig med EU-retten, er EU-retten da til hinder for, at en sådan eneret også vedrører de faciliteter, gennem hvilke salget heraf sker, således at disse faciliteter fortrinsvis eller udelukkende skal drives af en eller flere dyrlæger?</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	21.09.17
C-429/16	<p>Ciupa e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2 i direktiv 98/59/EF fortolkes således, at en arbejdsgiver, som beskæftiger mindst 20 arbejdstagere, og som overfor et antal arbejdstagere, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Ustawa o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (lov af 13. marts 2003 om særlige regler i forbindelse med opsigelse af ansættelsesforhold med arbejdstagere af årsager, som er uafhængige af arbejdstagerne (Dz. U. 2003, [org. s. 2] nr. 90, pos. 844, med ændringer), påtænker at opsiges vilkår i ansættelseskontrakter, er forpligtet til at anvende den procedure, som er fastsat i den nævnte lovs artikel 2, 3, 4 og 6, dvs. gælder denne pligt i de i følgende artikler nævnte tilfælde: 1. Artikel 24113, § 2,</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	21.09.17

	sammenholdt med artikel 2418, § 2, og artikel 231 i Kodeks pracy (arbejdsloven) 2. Artikel 24113, § 2, sammenholdt med arbejdslovens artikel 772, § 5, og artikel 2417 3. Arbejdslovens artikel 42, § 1, sammenholdt med samme lovs artikel 45, § 1?			
T-261/16	<p>Portugal mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 75, s. 16), annulleres, for så vidt som den udelukkede et beløb på 385 762,22 EUR i udgifter, som Portugal har anmeldt inden for rammerne af den specifikke støtteforanstaltning, som indførtes i henhold til artikel 68 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009, i regnskabsårene 2011, 2012 og 2013, fra finansiering. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	21.09.17
Førene sager C-24/16 og C-25/16	<p>Nintendo m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan retten i en medlemsstat, som for så vidt angår en sagsøgt alene er kompetent i medfør af artikel 79, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design sammenholdt med artikel 6, nr. 1), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, fordi denne sagsøgte, som har hjemsted i en anden medlemsstat, har leveret muligvis rettigedskrænkende varer til den sagsøgte, som har hjemsted i den pågældende medlemsstat, i forbindelse med en sag om håndhævelse af rettigheder i medfør af et EF-design træffe afgørelser mod den førstnævnte sagsøgte, som har gyldighed i hele EU og har virkning ud over de leveringsrelationer, som danner grundlag for rettens kompetence? 2. Skal Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, navnlig forordningens artikel 20, stk. 1, litra c), fortolkes således, at en tredjemand må afbilde EF-designet, hvis han vil sælge tilbehørsartikler til varer fra designhaveren, som svarer til EF-designet? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Hvilke kriterier gælder da herfor? 3. Hvordan bestemmes det sted, »hvor krænkelsen fandt sted« i artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) i de tilfælde, hvor krænkeren a) tilbyder EF-designkrænkende varer via et website og dette website – også – er henvendt til andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor krænkeren har hjemsted b) lader EF-designkrænkende varer transportere til et andet medlemsland end det, som han har hjemsted i? Skal den nævnte forordnings artikel 15, litra a) og g),</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	27.09.17

	fortolkes således, at den således fastsatte lov også finder anvendelse på andre personers medvirknings-handlinger?			
C-435/16	<p>Acacia et D'Amato</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på formbundne dele, det vil sige dele, hvis form på grund af det samlede produkts udseende principielt er fastlagt således, at den ikke kan ændres og dermed ikke – som f.eks. fælge til motorkøretøjer – frit kan vælges af kunden? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på udbud af identisk udformede produkter, det vil sige produkter, der også hvad angår farve og størrelse svarer til de originale produkter? 3) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, til fordel for den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det design, der er genstand for søgsmålet, kun anvendelse, såfremt udbyderen på objektiv vis sikrer, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt? 4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Hvilke foranstaltninger skal den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det design, der er genstand for søgsmålet, iværksætte for på objektiv vis at sikre, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt? Er det tilstrækkeligt, a) at udbyderen i salgsbrochuren henviser til, at salg udelukkende sker med det formål at give mulighed for at reparere det samlede produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, eller b) kræves det, at udbyderen kun leverer sit produkt, hvis aftageren (en forhandler eller forbruger) skriftligt erklærer at ville anvende det udbudte produkt alene til reparationsformål?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	28.09.17